

Els avis, els joves i les noies de Can Mascases havien fet un piló de tot el que pensaven endur-se, a l'entrada de casa seva. Déu n'hi do el bulto que feia! Cabassos, maletes, cistells i tot el que us pugueu imaginar.

Tot Creixell aquell setze de maig feia una excursió a Montserrat. L'autocar els havia de venir a buscar a dos quarts de nou. No hi faltaria ningú: a més dels esmentats, els de can Viñas amb el nen, els de can Bach amb les nenes, els de can Peix, tots els de cal Valent, els de can Conradu, la noia de can Genet Coix, els de can Ricardu amb l'àvia, el doctor Pepet Frigola i àdhuc els del Molí que es trobaven aquells dies a Creixell.

–*Renoi, quina alegria! Avui sí que ens ho passarem bé!*, s'exclamava joiosa la Pilar de can Peix.

–*Esperem que no plogui*, li deia la de can Conradu que acostumava a veure les coses més aviat pel cantó negre.

–*Com vols que plogui amb aquesta calor que fa?*, l'increpà el seu marit habituat a fer sempre el contrapès.

Entre la costellada i la peregrinació, l'excursió podia ésser una gran fita; veurien la verge morena i s'ho passarien d'allò més bé. Tot Creixell: quaranta persones, tretze homes, disset dones i deu entre infants i joves.

–*I qui cuidarà del bestiar?* deia inoportunament en Jaume Roure sense poder dissimular la seva preocupació.

–*Ara surts amb aquestes? Per un dia que no mengin...*, li va contestar algú enmig d'una sorollosa riallada.

–*A vosaltres rai que totes us ponen..!*

ACTE II

De sobte, es va sentir una fressa espantosa i una remor de cavalls com enfurismats trepitjant les pedres del carrer de Creixell. Fins i tot el bestiar semblava veure visions. L'àvia de can Pujades, la Nita, es tornava a ficar a casa, el senyor Pepitu de can Munné es posava la boina davant dels ulls per a no veure-hi, la Quimeta de can Genet Coix arplegava els infants perquè no prenguessin mal, en Pere Moy encenia un caliquenyo, en Conradu corria a buscar les eines pensant-se que hi havia hagut una avaria... Tots absolutament tots, tremolaven i estaven atemorits.

Enmig d'un gran fum, o boira, o no sé què, va aparèixer el comte Dalmau de Creixell muntant un cavall ros, enlairant l'espasa, cobert de ferralla per a protegir-se i amb unes plomes blanques d'oca damunt del seu cap. Quin espectacle!

En Jaume de Can Mascases, com per instint, es ficava la mà a la cartera buscant la seva documentació.

–*No, no ho facis. No sóc la guàrdia civil. Sóc el comte Dalmau de Creixell que vaig a ajudar el rei en Jaume que es troba presoner del croat Simó de Montfort. Vinc a veure si, d'entre els veïns de Creixell, hi ha algú que em vulgui acompanyar.*

–*Em penso que us heu equivocat*, li digué en Pere Moy mentre deixava anar una alenada del seu caliquenyo. *Ara estem a punt de sortir cap a Montserrat.*

–*Ni Montserrat ni punyetes*, digué el comte Dalmau de Creixell sense poder dissimular la seva indignació. *La causa que m'ha portat aquí és molt justa i m'agradaria que els meus antics veïns de Creixell m'ajudessin per a salvar el rei.*

–*Escolti un moment*, digué la Nuri de can Mascases que havia estudiat una mica d'història. *Vós esteu una mica despatat, perquè veniu per una gesta que va passar el 1214 i ja som al 1994.*

–*I amb quasi vuit-cents anys compteu la pluja que pot haver caigut*, ironitzava en Norbert Llistosella de cal Valent tot provocant una rialla general de tots els que hi eren presents.

–*I quan us vau examinar vau tenir la sort d'aprovar la història?* deia en Joaquim de can Pujades tot rient juntament amb la colla.

Pregoner Raimon Bonal (Festa Mayor 94)